

Михалаки чорбаджи (1882 г.), Руска (1883), Хж-шове (1894), Вѣстникарь ли? (1900), Службогонци (1903), Бориславъ (1909), Кжмъ пропасть (1911), Подъ игото (1911), Казаларската царица (1912), Ивайло (1913),—без да се говори за това, че половината от тѣх сж повторения на използвани по-рано в повести и романи сюжети,—правят впечатление главно с идейните си тенденции, чийто твърде временен интерес не дава основания за едно по-трайно литературно влияние. Наистина, неговите пиеси по отношение на драматическата техника, — сравнена с тая на предшествениците, па дори и на някои от сжвременниците му,—имат и известни — често значителни—предимства, които им осигуряват видно историческо значение в развоя на драматическото творчество и на театралното дяло у нас, както и голямо възпитателно въздействие върху напреджка на художествения вкус у сжвременната театрална публика. Но драматическия писател у Вазова отстъпва значително пред таланта на поета и романиста. И, може би, именно величието на последните затъмнява до голяма степен качествата на първия...

Ас. Младенов